

Arrest

nr. 75 346 van 17 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MENS, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart op 17 december 1996 in België te zijn aangekomen en dient op 19 december 1996 een asielaanvraag in.

Op 7 januari 1997 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 31 juli 1998 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Bij arrest nr. 80 450 van 8 februari 2002 verwerpt de Raad van State het verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 16 februari 1999 dient verzoeker een aanvraag tot regularisatie van zijn verblijf in met toepassing van het toenmalig geldende artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 24 januari 2000 dient verzoeker een aanvraag in tot regularisatie met toepassing van de wet van 22 december 1999. Verzoekers aanvraag wordt ingewilligd en hij verkrijgt een verblijfsrecht van onbepaalde duur.

Op 9 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, D.V. (...) attaché, genomen op 09.05.2011, wordt aan K.O. (...), geboren op (...) van Georgische nationaliteit of die de Dienst Vreemdelingenzaken gekend is onder persoon die verklaart zich F.D. (...) te noemen, geboren te Kiev op (in) (...), en welke verklaart van Oekraïne (Rep.) nationaliteit te zijn,

het bevel gegeven om uiterlijk op uiterlijk op 11/06/2011 om middernacht, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING : (2)

Art. 13 §2 bis: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

De betrokkene is naar België gekomen als kandidaat vluchteling op 19/12/1996. Hij was in het bezit van een kopij van een geboorteakte en verklaarde F.D. (...) te heten, geboren op (...) en van Oekraïense nationaliteit te zijn. De asielaanvraag werd op 31/07/1998 definitief verworpen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 24/01/2000 heeft de betrokkene een aanvraag tot regularisatie ingediend in toepassing van de wet van 22/12/1999. Deze werd ingewilligd door de Minister en hij werd in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister. De betrokkene verkreeg zijn regularisatie op basis van integratie (art. 2.4 van de wet van 22/12/1999).

Slechts op 26/02/2010 ontvingen wij een schrijven van de stad Antwerpen met de vraag om een identiteitswijziging. De betrokkene legt een paspoort voor en zou nu O.K. (...) heten en van Georgische nationaliteit zijn. Door dit paspoort bezit de Dienst Vreemdelingenzaken over onomstotelijke bewijzen dat de betrokkene een valse identiteit heeft gebruikt gedurende jaren.

De betrokkene heeft dus moedwillig de Belgische Staat misleid door het aannemen van een valse identiteit en ook valse stukken gebruikt om deze identiteit te bewijzen. Immers, zijn integratie is te wijten aan het frauduleus gedrag van de betrokkene. Na het afsluiten van zijn asielprocedure, heeft de betrokkene steeds beweert dat hij onmogelijk kon terugkeren naar zijn land van herkomst (cf eerste regularisatieaanvraag van 1999). Hij zou er niet kunnen terugkeren omdat hij niet erkend werd als staatsburger aldaar en dat hij geen enkel document bezat van dit land. Hetgeen nu logisch lijkt, gezien na 14 jaar onder een valse identiteit de betrokkene geen Oekraïner is, maar Georgiër. Door het aannemen van een valse nationaliteit kon de betrokkene niet terugkeren naar dit respectievelijke land. Zo kon de betrokkene zich verder integreren in België en op die basis ook een verblijf bekomen. Zijn integratie is dus te wijten aan het in stand houden van een valse nationaliteit.

Uit bovenstaande blijkt dus dat de betrokkene jarenlang de Belgische staat heeft misleid om een machtiging tot verblijf te bekomen. Om die reden wordt het verblijf ingetrokken.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft op 20 januari 2012 per fax een bijkomend schrijven aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegestuurd.

De Raad stelt vast dat de beroepsprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inquisitoriaal van aard is waaruit onder meer volgt dat de mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. Aan verzoeker werden evenwel geen bijkomende stukken opgevraagd. De bijkomende toelichting die verzoeker buiten de initiële beroepstermijn overmaakte aan de Raad, betreft dan ook een stuk dat niet voorzien is in de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook indien het als een repliekmemorïe zou kunnen worden beschouwd, dient er te worden op gewezen dat artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *in casu* wordt toegepast, wat inhoudt dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen behandeld worden in korte debatten. In het kader van de behandeling in korte debatten is er geen wettelijke regeling die in de neerlegging van een “repliekmemorïe” voorziet. Het bijkomende stuk dient derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13, § 2*bis* van de Vreemdelingenwet, van artikel 7 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“II.1.1. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij bij haar aanvraag op 24 januari 2000 valse stukken heeft aangewend. Als dusdanig wordt niet betwist dat de verzoekende partij in het jaar 2000, 11 jaar geleden dus, een vals paspoort heeft voorgelegd. Deze aanvraag tot verblijfsmachtiging werd in 2002, 9 jaar geleden dus, goedgekeurd. Dientengevolge werd aan de verzoekende partij een permanent verblijfsrecht verleend.

II.1.2. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het artikel 13 § 2 bis van de Vreemdelingenwet. Dit artikel biedt inderdaad, zoals de bestreden beslissing stelt, aan de verwerende partij de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging van verblijf. Voor het gebruik van valse stukken wordt uiteraard verwezen naar het feit dat de verzoekende partij in 2000 een vals paspoort heeft voorgelegd. Zoals reeds hoger aangegeven werd deze regularisatie reeds ingewilligd in het jaar 2002. Dit gebruik van een vals stuk in het jaar 2000 zou het volgens de verwerende partij mogelijk maken toepassing te maken van artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet — quod non.

II.1.3. Artikel 13 §2 bis Vreemdelingenwet werd immers ingevoegd bij artikel 9,2° van de Wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en is in werking getreden op 1 juni 2008.

Art. 9. In artikel 13 van dezelfde wet, vervangen door de wet van 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in § 1, zesde lid, worden de woorden “artikel 10bis, § 1 en §2” vervangen door de woorden “artikel 10bis, § 1 tot 3”.

2° er wordt een § 2bis ingevoegd, luidende:

§ 2bis. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van dé vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf “;

3° in § 3, 3° en § 4, 5°, worden telkens de woorden ‘m te worden gemachtigd tot een verblijf’ vervangen door de woorden “die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf”.

II.1.4. Aangezien het artikel 13 § 2 bis van de Vreemdelingenwet slechts in werking trad d.d. 1 juni 2008, kan dit artikel NIET toegepast worden voor wat betreft valse informatie of valse documenten die aangewend werden voor 1 juni 2008. In casu heeft de verzoekende partij een vals stuk aangewend op 24 januari 2000, meer dan ACHT JAAR dus VOOR de inwerkingtreding van artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet. Op het ogenblik van het aanwenden van een vals stuk bestond dus nog niet de mogelijkheid voor de verwerende partij om dientengevolge een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

II.1.5. Er moet immers van uit gegaan worden dat artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet een norm is met onmiddellijke werking; een norm dus die rechtsgevolgen vastknoopt aan rechtsfeiten die zich voordoen VANAF de inwerkingtreding van de norm.

Ofschoon artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenrecht niet van strikt strafrechtelijke aard is — het betreft immers administratief recht — valt deze zeker onder het retroactiviteitsverbod van artikel 7 EVRM Het Europees Hof voor de rechten van de mens heeft er immers reeds herhaalde malen op gewezen dat de strafrechtelijke aard van een rechtsregel een autonome betekenis heeft en ruim dient beoordeeld te worden aan de hand van de reële gevolgen, en met name de ernst en de draagwijdte van de maatregel Artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet valt dus zeker onder het retroactiviteitsverbod van artikel 7 EVRM het betreft immers een zeer zware en ernstige sanctie (einde onbeperkt verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten) dan nog op basis van persoonlijk gedrag. De bestreden beslissing strijdt dan ook op manifeste wijze met artikel 7 EVRM

II.1.6. Zelfs indien niet aangenomen zou worden dat artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenrecht van strafrechtelijke aard is (quod non) kan dit zeker geen retroactieve werking (norm die rechtsgevolgen koppelt aan rechtsfeiten die dateren van voor de inwerkingtreding van de norm) hebben aangezien retroactiviteit de uitzondering is en zeker niet kan vermoed worden

Ter zake kan verwezen worden naar P. POPELIER, Toepassing van de wet in de tijd(A.P.R. 1999, 39)

“Als algemene regel geldt de onmiddellijke werking van de rechtsregel: retroactiviteit, eerbiedigende en uitgestelde werking zijn de uitzonderingen die uitdrukkelijk moeten bepaald zijn of minstens duidelijk blijken uit de bewoordingen of de strekking van de norm. Individuele besluiten daarentegen kunnen in principe niet met onmiddellijke werking worden opgeheven. Dat steunt op een concept van verkregen rechten, dat in de rechtspraak ook ten aanzien van rechtsregels de algemene principes van overgangsrecht soms nuanceert.”

II.1.5. Noch uit de tekst van artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet, noch uit de parlementaire voorbereidingen dienomtrent valt er een element te bespeuren waaruit afgeleid zou moeten worden dat artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet retroactieve werking zou hebben.

Ter zake kan verwezen worden naar de parlementaire voorbereidingen:

“(…)”

(Parlementaire Handelingen, zittingsperiode 51, 2845/001)

Nergens in de parlementaire handelingen is terug te vinden dat artikel 13 § 2 bis retroactieve werking zou hebben. De retroactieve toepassing die in de bestreden beslissing gemaakt wordt van artikel 13 § 2 bis is dus zondermeer foutief: artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet kan niet toegepast worden op basis van valse stukken die aangewend werden voor de inwerkingtreding van dit artikel.

II.1.6. Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat ook de onmiddellijke werking (= de norm) het haar mogelijk zou maken om het verblijf van de verzoekende partij in te trekken omdat het gebruik van het vals stuk pas in 2010 aan het licht kwam aangezien door de thans bestreden beslissing een individueel besluit (regularisatiebeslissing van 2002) wordt opgeheven dat onherroepelijk rechten (verblijfsrecht) creëerde in hoofde van de verzoekende partij. Voor individuele besluiten is de onschendbaarheid van individuele situaties immers de regel. Ter zake kan verwezen worden naar P, POPELIER, Toepassing van de wet in de tijd(A.P.R. 1999, 42) (eigen markering)

“Voor individuele besluiten wordt de onschendbaarheid van individuele situaties als uitgangspunt genomen (zie echter genuanceerd P. LEWALLE, t.a.p. 77 e.v. en 101 e.v. en ci w 366 e.v. en 381).”

Volgens A. VANWELKENHUYZEN, tap. 315 is artikel 2 BW. niet rechtstreeks van toepassing op individuele besluiten maar kan men niet aannemen dat het bestuur afbreuk zou kunnen doen aan “verleden juridische situaties” zonder aan de wet die de bevoegdheid toekent tot het nemen van individuele besluiten, retroactieve werking toe te kennen.

Aangenomen wordt dat de stabiliteit van gevestigde, individuele situaties een zwaarder prima facie gewicht krijgt dan de beslissingsvrijheid van de overheid.

Dat verschil in uitgangspunt heeft in principe geen invloed op de vaststelling van de temporele functie: als regel geldt dat, behoudens afwijkende bepaling, het besluit onmiddellijk uitwerking krijgt vanaf zijn inwerkingtreding Het heeft wel invloed op de beoordeling van het besluit en wordt dan ook verder onder dat opschrift besproken (zie verder, titel III, hoofdstuk II, afdeling 1).

De grond voor het genoemde uitgangspunt bij individuele besluiten is te vinden in de leer van de verkregen rechten. Besluiten die een individuele rechtstoestand scheppen of wijzigen, verlenen een verkregen recht waaraan door een volgend besluit geen afbreuk mag worden gedaan.

II.1.7. De retroactieve werking die de thans bestreden beslissing toekent aan artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet strijdt dus met artikel 7 EVRM en het daarin geformuleerde retroactiviteitsverbod en ook met de tekst van artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet aangezien daar geen enkele indicatie in terug te vinden is dat dit artikel retroactieve werking zou hebben.

In diezelfde zin strijdt de bestreden beslissing met de materiële motiveringsplicht:

aangezien het juridisch motief van de beslissing een gevolg is van een verkeerde oefening rond de temporele werking van de wet; zijn de juridische motieven die de thans bestreden beslissing schragen, ipso facto onoirbaar.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

De juridische grondslag van de bestreden beslissing betreft artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel werd ingevoerd door artikel 9 van de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Voormeld artikel luidt als volgt:

“In artikel 13 van dezelfde wet, vervangen door de wet van 15 september 2006, worden de volgende wijzigingen aangebracht :

1° in § 1, zesde lid, worden de woorden "artikel 10bis, § 1 en § 2" vervangen door de woorden "artikel 10bis, §§ 1 tot 3". 2° er wordt een § 2bis ingevoegd, luidende :

« § 2bis. De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf. »;

3° in § 3, 3° en § 4, 5°, worden telkens de woorden "om te worden gemachtigd tot een verblijf" vervangen door de woorden "die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf".

Verzoeker wijst erop dat zijn regularisatie is ingewilligd in het jaar 2002. Hij heeft reeds in 2000 gebruik gemaakt van een vals stuk. Artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet is in werking getreden op 1 juni 2008 terwijl hij het vals stuk heeft aangewend op 24 januari 2000, zijnde acht jaar voor de inwerkingtreding van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker betoogt dat “op het ogenblik van het aanwenden van een vals stuk (...) de mogelijkheid (nog niet bestond) voor de verwerende partij om dientengevolge een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen”, kan hij niet worden gevolgd. Verweerder heeft immers niet op het ogenblik van het aanwenden van een vals stuk gebruik gemaakt van de juridische grondslag, met name artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet om hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Verweerder heeft de bestreden beslissing genomen op 9 mei 2011 naar aanleiding van het voorleggen van een paspoort op 26 februari 2010 waaruit blijkt dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit. Zowel de bestreden beslissing als de feiten waarop verweerder zich heeft gebaseerd dateren van ruimschoots na de inwerkingtreding van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 13, § 2bis geeft verweerder de mogelijkheid om een einde te stellen aan de machtiging tot verblijf voor onbepaalde duur “wanneer de vreemdelingen vals of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen (...)”. In casu betwist verzoeker niet dat hij gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit.

Verzoeker wijst op het verbod van retroactiviteit en op artikel 7 van het EVRM.

Artikel 7 van het EVRM bepaalt:

Geen straf zonder wet

“1. Niemand mag worden veroordeeld wegens een handelen of nalaten, dat geen strafbaar feit naar nationaal of internationaal recht uitmaakte ten tijde dat het handelen of nalaten geschiedde. Evenmin mag een zwaardere straf worden opgelegd dan die, die ten tijde van het begaan van het strafbare feit van toepassing was.

2. Dit artikel staat niet in de weg aan de berechting en bestraffing van iemand, die schuldig is aan een handelen of nalaten, dat ten tijde van het handelen of nalaten, een misdrijf was overeenkomstig de algemene rechtsbeginselen die door de beschaafde volken worden erkend.”

Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd dat artikel 7 van het EVRM *in casu* van toepassing is, nu geen beslissing van strafrechtelijke aard werd genomen en artikel 7 van het EVRM, zoals verzoeker zelf aangeeft strafrechtelijk van aard is.

Verzoeker betoogt dat *“zelfs indien niet aangenomen zou worden dat artikel 13, § 2bis Vreemdelingenwet van strafrechtelijke aard is”*, voormeld artikel geen retroactieve werking kan hebben *“norm die rechtsgevolgen koppelt aan rechtsfeiten die dateren van voor de inwerkingtreding van de norm”*. De Raad herhaalt dat verweerder, in tegenstelling tot verzoekers bewering, geen *“retroactieve werking”* geeft aan artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet nu hij voormelde rechtsgrond aanwendt op feiten die zich hebben voorgedaan op 26 februari 2010. Het is pas naar aanleiding van het voorleggen van het paspoort dat de *“frauduleuze feiten”* aan het licht zijn gekomen, met name dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van een valse identiteit. De ‘rechtsfeiten’ dateren van lang na de inwerkingtreding van de norm.

Bovendien dient te worden gewezen op het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet. Volgens dit principe is elke nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingsfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingsfeer bevond. Een nieuwe wet is in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 215 708, 11 oktober 2011). Een regel kan slechts retroactief worden gekwalificeerd wanneer hij van toepassing is op feiten, handelingen en toestanden die definitief waren voltrokken op het ogenblik dat hij in werking is getreden (Grondwettelijk Hof 16 juni 2011, nr. 107/2011).

De wet van 25 april 2007 voorziet dat artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet in werking is getreden op de eerste dag van de dertiende maand na die waarin zij in het Belgisch Staatsblad is bekendgemaakt, met name 1 juni 2008. Derhalve is artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet ook onmiddellijk toepasselijk op iedereen die zich reeds tevoren in die werkingsfeer bevond.

Er dient te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding van artikel 9 van de wet van 25 april 2007 die het volgende stelt:

“(…)

Anderzijds wordt artikel 13 aangevuld met een paragraaf die toelaat een einde te stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd werd tot een verblijf voor onbeperkte duur, wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere illegale middelen heeft gebruikt om gemachtigd te worden tot een verblijf. Het betreft hier een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsbeginsel «fraus omnia corrumpit», in het licht van de strijd tegen de fraude op het vlak van verblijf (zie de andere aanpassingen aangebracht aan artikel 13 voor wat betreft de vreemdelingen die zich in België bevinden voor een tijdelijk verblijf en de wijziging aangebracht aan artikel 18, voor wat betreft de gevestigde vreemdelingen of de langdurig ingezetenen (artikel 10 van het ontwerp), die een gelijkaardige bepaling bevatten). In dit kader wordt gepreciseerd dat enkel de determinerende elementen voor de toekenning van de machtiging tot verblijf in aanmerking worden genomen.(…)” (Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p 23.)

Artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet betreft aldus een bijzondere toepassing van het algemeen rechtsbeginsel *“fraus omnia corrumpit”*. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat het *“individueel besluit van 2002”*, een onherroepelijk verblijfsrecht creëerde. Verzoeker lijkt hiermee aan te geven dat voor de invoering van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet zijn verblijfsrecht niet kon worden beëindigd wanneer hij gebruik maakte van valse informatie of valse documenten.

Evenwel, ook voor de inwerkingtreding van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet kon verzoekers verblijfsrecht dat hij op grond van een individuele beslissing bekwam, worden beëindigd in toepassing van het rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*". Met de invoering van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet werd duidelijk de nadruk gelegd op het feit dat de misleidende informatie of de valse documenten van doorslaggevend belang moeten zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf, vooraleer het verblijfsrecht kan worden beëindigd. Artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet betreft dan ook een verstrenging van de bestaande mogelijkheden tot het beëindigen van een verblijfsrecht. Verzoeker laat na aan te tonen dat het individuele besluit gekenmerkt wordt door een "*onschendbaarheid van individuele situaties*". Waar verzoeker van mening is dat "*de stabiliteit van gevestigde, individuele situaties een zwaarder prima facie gewicht krijgt dan de beslissingsvrijheid van de overheid*" en hij de verwachting had over een 'onherroepelijk verblijfsrecht' te beschikken, wordt opgemerkt dat *in casu* de onrechtmatige verwachtingen niet worden miskend door het ontbreken van een overgangsregeling aangezien het toekennen of beëindigen van een verblijfsmachtiging een dwingende reden van algemeen belang betreft (zie Grondwettelijk Hof 16 juni 2011, nr. 107/2011, B.6.3).

Verzoeker toont dan ook niet aan dat het rechtsbeginsel van het verbod van retroactiviteit wordt geschonden.

Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet kan een verblijfsrecht van onbepaalde duur worden beëindigd indien aangetoond wordt dat een vreemdeling bedrog heeft gepleegd en dat dit bedrog doorslaggevend was om hem een verblijfsmachtiging toe te staan. Verzoeker betwist niet dat hij bij zijn asielaanvraag in 1996 en bij zijn aanvraag tot regularisatie in 2000, gebruik heeft gemaakt van valse stukken of verklaringen. Verzoeker voert in zijn eerste middel evenmin aan dat dit bedrog niet van doorslaggevend belang zou zijn geweest bij het toekennen van de verblijfsvergunning zodat een schending van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 21, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

"II.2.1. "Artikel 21 § 3, 2° Vreemdelingenwet luidt:

(...)§ 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk:

(...)

2° de vreemdeling, die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door, nationaliteitskeuze of door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te verkrijgen;

(...)"

In dit artikel wordt dus bepaald dat een vreemdeling die aan alle wettelijke voorwaarden voldoet om een nationaliteitsverklaring voldoet enkel mag uitgewezen worden in geval van een ernstige aanslag op de openbare veiligheid van het land.

II.2.2. De verzoekende partij vormt geen gevaar voor de openbare orde of voor de veiligheid van het land en voldoet aan alle wettelijke vereisten om een nationaliteitsverklaring af te leggen en kan dus geen bevel om het grondgebied te verlaten betekend worden.

II.2.3. Ten eerste kan er op gewezen worden dat nergens in de tekst van de bestreden beslissing een verwijzing terug te vinden is naar de openbare orde of de veiligheid van het land. Aangezien er in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier, geen enkele indicatie terug te vinden is dat de verzoekende partij een gevaar vormt voor de openbare orde of voor de veiligheid van het land; kan van deze uitzonderingsgrond geen toepassing gemaakt worden. Tevergeefs zou de verwerende partij opwerpen dat het voorleggen van een vals stuk een bedreiging vormt voor de openbare orde of de veiligheid. Een simpele leugen volstaat immers niet om een gevaar voor de openbare orde aan te tonen en, nog belangrijker, de verwerende partij heeft dit helemaal niet gedaan in de tekst van de bestreden beslissing — uit geen enkele element valt immers af te leiden dat de verwerende de thans bestreden beslissing trof uit de overweging dat de verzoekende partij een gevaar zou vormen voor de openbare orde of voor de veiligheid van het land.

II.2.4. Ten tweede kan er op gewezen worden dat de verzoekende partij effectief voldoet aan de wettelijke voorwaarden om een nationaliteitsverklaring af te leggen. Ter zake kan verwezen worden naar artikel 12bis Wetboek Belgische Nationaliteit (WBN).

Dit artikel luidt als volgt:

(...)

De driedelige wettelijke voorwaarde waaraan voldaan moet zijn om een nationaliteitsverklaring af te leggen is i.c. dus vervuld:

- Sinds zeven jaar een wettig verblijf in België te hebben gehad — quod in casu: verzoekende partij is immers (definitief) geregulariseerd in april 2002
- Sindsdien de hoofdverblijfplaats in België te hebben gehad — quod in casu: cf inschrijving Vreemdelingenregister / Bevolkingsregister (Antwerpen)
- Toegelaten te zijn op het moment van de aanvraag tot een verblijf van onbeperkte duur — quod in casu: verzoekende partij was immers definitief geregulariseerd

II.2.5. Hieruit volgt ontegensprekelijk dat de verzoekende partij op het ogenblik van de thans bestreden beslissing voldeed aan alle wettelijke voorwaarden om een nationaliteitsverklaring te kunnen afleggen en dus geen BGV mocht betekend worden.

De thans bestreden beslissing strijdt dus met artikel 21 §3, 2° Vreemdelingenwet.”

3.4. Artikel 21 van de Vreemdelingenwet betreft de terugwijzingen en uitzettingen uit het Rijk van vreemdelingen. Voormeld artikel bepaalt:

“§ 1. Mag nooit worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die geboren werd in het Rijk of aangekomen is voor hij de leeftijd van twaalf jaar bereikte en die er sindsdien voornamelijk en op regelmatige wijze verblijft;

2° de erkende vluchteling.

§ 2. Behalve in geval van ernstige aanslag op de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen, noch uitgezet uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige wijze verblijft sedert minstens twintig jaar;

2° de vreemdeling die niet is veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar of meer en die het ouderlijk gezag als ouder of voogd uitoefent of die voldoet aan de onderhoudsverplichting die opgelegd is door artikel 203 van het Burgerlijk Wetboek ten aanzien van minstens één kind dat op een regelmatige manier in België verblijft.

§ 3. Behalve in geval van ernstige aanslag op de openbare orde of de veiligheid van het land, mag niet worden teruggewezen uit het Rijk :

1° de vreemdeling die er op regelmatige en ononderbroken wijze verblijft sedert minstens tien jaar;

2° de vreemdeling die voldoet aan de wettelijke voorwaarden om de Belgische nationaliteit te verwerven door nationaliteitskeuze of door een nationaliteitsverklaring of om deze nationaliteit te herkwijgen;

3° de vreemdeling, niet van tafel en bed gescheiden echtgenoot van een Belg;

4° de vreemde werknemer, getroffen door een blijvende arbeidsongeschiktheid in de zin van artikel 24 van de wet van 10 april 1971 of van artikel 35 van de wetten betreffende de schadeloosstelling voor beroepsziekten, gecoördineerd op 3 juni 1970, wanneer het arbeidsongeval verband houdt met of de beroepsziekte werd opgedaan bij de uitvoering van arbeidsprestaties van een vreemdeling die regelmatig in België verblijft. “

Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 21 van de Vreemdelingenwet daar dit artikel de situaties van terugwijzingen en uitzettingen betreft, met name situaties waarbij de minister de vreemdeling die niet in het Rijk gevestigd is, kan terugwijzen wanneer deze de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. De bestreden beslissing betreft geenszins een terugwijzing of uitzetting en werd niet genomen op grond van artikel 21 van de Vreemdelingenwet, zodat verzoeker niet op dienstige wijze de schending van voormeld artikel kan aanvoeren. Het feit dat hij zou voldoen aan de voorwaarden om via een nationaliteitsverklaring de Belgische nationaliteit te verwerven, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker wordt immers niet “teruggewezen of uitgezet” doch de bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft niet dezelfde draagwijdte als een ‘terugwijzing of uitzetting’.

Een schending van art 21, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.5. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht zijn middel als volgt toe:

“II.3.1. In de bestreden beslissing leest men:

(...)

II.3.2. In de tekst van de bestreden beslissing wordt dus voorgehouden dat het verblijf van de verzoekende partij kan beëindigd worden ingevolge artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet aangezien de verwerende partij van mening is dat het (valse) paspoort dat door de verzoekende partij werd neergelegd een determinerend element zou zijn.

Hierboven werd reeds uiteengezet (in het eerste en tweede middel) waarom de verwerende partij in casu geen toepassing kon maken van artikel 13 § 2 bis Vreemdelingenwet wat de redenering van de verwerende partij rond determinerende elementen zelfs volstrekt irrelevant maakt.

II.3.3. Indien men ten onrechte zou aannemen (de subsidiariteit van dit middel kan niet genoeg benadrukt worden) dat artikel 13 § 2 bis Vreemdelingen i.c. toch kan toegepast worden (quod non dus), dan nog is de motivering dienaangaande pertinent verkeerd.

In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de integratie van de verzoekende partij te wijten is aan het in stand houden van een valse nationaliteit. Dit klopt niet: het is niet de integratie die mogelijk werd door de het in stand houden van een valse nationaliteit.

Zo redeneren zou impliceren dat het eind de jaren negentig mogelijk was voor mensen van Oekraïne om zich te integreren maar niet voor mensen vanuit Georgië — dit is uiteraard absurd. Zelfs al kan men terugkeren naar zijn land, dan nog kan men zich integreren — beide situaties hebben niets met elkaar te maken. Integratie wordt immers enkel verwezenlijkt door persoonlijke inzet en het vermogen zich aan te passen aan een nieuwe cultuur, dit heeft helemaal niets te maken met de nationaliteit die men bezit.

II.3.4. De integratie was immers een gegrondheidsvoorwaarde in de Wet van 22 december 1999 (artikel 2.4) en geen ontvankelijkheidsvoorwaarde¹. De nationaliteit bij een regularisatieaanvraag ex artikel 9bis speelt alleen een rol voor de ontvankelijkheid (en dus niet gegrondheid) van de aanvraag: aan de hand van de nationaliteit van de betrokkene kan immers nagegaan worden of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het rechtvaardigen dat de aanvraag vanuit België gedaan wordt. De al dan niet bewezen integratie heeft dus niets te maken met nationaliteit dat enkel een rol speelt op het vlak van de ontvankelijkheid. Het is dan ook verkeerd om te stellen dat de verzoekende partij zich enkel maar kon integreren omwille van een leugentje nopens de ontvankelijkheidsgronden van de aanvraag. De verzoekende partij kon zich, en heeft zich, geïntegreerd op basis van haar eigen inzet en gedrag en niet op basis van het paspoort dat zij in het jaar 2000 aan de verwerende partij bezorgde. De motivering dienaangaande de thans bestreden beslissing strijdt dus ook in die zin met de materiële motiveringsverplichting.”

3.6. Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet kan een verblijfsrecht van onbepaalde duur worden beëindigd indien aangetoond wordt dat een vreemdeling bedrog heeft gepleegd en dat dit bedrog doorslaggevend was om hem een verblijfsmachtiging toe te staan. Verzoeker betwist niet dat hij bij zijn asielaanvraag in 1996 en bij zijn aanvraag tot regularisatie in 2000 gebruik heeft gemaakt van valse documenten. Verzoeker is het evenwel niet eens met de motieven dat dit bedrog van doorslaggevend belang was voor de toekenning van zijn verblijfsrecht.

Verweerder motiveerde dienaangaande het volgende:

“De betrokkene heeft dus moedwillig de Belgische Staat misleid door het aannemen van een valse identiteit en ook valse stukken gebruikt om deze identiteit te bewijzen. Immers, zijn integratie is te wijten aan het frauduleus gedrag van de betrokkene. Na het afsluiten van zijn asielprocedure, heeft de betrokkene steeds beweert dat hij onmogelijk kon terugkeren naar zijn land van herkomst (cf eerste regularisatieaanvraag van 1999). Hij zou er niet kunnen terugkeren omdat hij niet erkend werd als staatsburger aldaar en dat hij geen enkel document bezat van dit land. Hetgeen nu logisch lijkt, gezien na 14 jaar onder een valse identiteit de betrokkene geen Oekraïner is, maar Georgiër. Door het aannemen van een valse nationaliteit kon de betrokkene niet terugkeren naar dit respectievelijke land. Zo kon de betrokkene zich verder integreren in België en op die basis ook een verblijf bekomen.. Zijn integratie is dus te wijten aan het in stand houden van een valse nationaliteit.

Uit bovenstaande blijkt dus dat de betrokkene jarenlang de Belgische staat heeft misleid om een machtiging tot verblijf te bekomen. Om die reden wordt het verblijf ingetrokken.”

Verzoeker betwist noch de motieven dat hij na het afsluiten van zijn asielpcedure steeds heeft beweerd dat hij onmogelijk kon terugkeren naar zijn land van herkomst noch de motieven dat hij er niet zou kunnen terugkeren omdat hij niet erkend werd als staatsburger aldaar en geen enkel document bezat van dit land. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekers regularisatiedossier een verzoek bevat aan de ambassade van het GOS om aan verzoeker een uitreisvisum voor Kiev te bezorgen, doch dat hierop geen antwoord zou zijn gekomen. Tevens zou het Consulaat-generaal van de Federatie van Rusland verklaard hebben dat dhr. D.F. *“bij het consulaat-generaal van Rusland geen registratie heeft”*. Verweerder concludeerde dan ook op redelijke wijze dat door het opgeven van een valse identiteit en nationaliteit verzoeker na het afsluiten van zijn asielaanvraag niet kon terugkeren naar zijn herkomstland.

Uit het bovenstaande blijkt dat verweerder terecht concludeerde dat verzoeker zich in België kon integreren na het afsluiten van zijn asielaanvraag omdat hij aangaf niet te kunnen terugkeren bij gebrek aan documenten van het land waarvan hij de nationaliteit bezit. Verweerder concludeerde dan ook terecht dat verzoekers integratie te wijten is aan het in stand houden van een valse nationaliteit. Waar verzoeker argumenteert dat deze motieven zouden impliceren dat *“het eind de jaren negentig mogelijk was voor mensen van Oekraïne om zich te integreren maar niet voor mensen vanuit Georgië”*, gaat hij er aan voorbij dat verweerder zich niet beperkte tot de stelling dat verzoeker zich kon integreren door het aanhouden van een valse identiteit, doch dat deze stelling de conclusie is van een aantal feitelijke vaststellingen en verklaringen, die de specifieke situatie van verzoeker betreffen. Zo wordt uit nazicht van het administratief dossier bevestigd dat voor verzoeker een uitreisvisum naar Kiev werd opgevraagd en informatie werd opgevraagd bij de Russische autoriteiten, doch verzoeker onder de identiteit en nationaliteit die hij voorhield niet kon terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat integratie verwezenlijkt wordt door persoonlijke inzet en niet te maken heeft met de nationaliteit die men bezit, nu uit het verloop van de feiten blijkt dat verzoeker zich kon integreren in België, door zijn verblijf in België en dat dit verblijf in België na het afsluiten van zijn asielpcedure kon worden verdergezet omwille van het gebruik van valse documenten.

Waar verzoeker nog wijst op het verschil tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de regularisatieprocedure, stelt de Raad vast dat verweerder nergens motiveert dat het de leugen nopens de ontvankelijkheidsgronden van de aanvraag is die verzoeker wordt aangewreven. Verweerder motiveert duidelijk dat het daarentegen de leugen aangaande zijn identiteit op het ogenblik van zijn asielaanvraag die werd volgehouden bij het afsluiten van zijn asielaanvraag is, die ertoe leidde dat verzoeker langer in het land kon blijven en zo de kans kreeg zich te integreren.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN